

LE ENO JE POTREBNO

Relikvija svetega škofa Nikolaja v Logatcu

9. oktobra 2022 smo med sv. mašo, ki jo je vodil msgr. dr. Anton Jamnik, pomožni ljubljanski škof, slovesno sprejeli relikvijo našega zavetnika sv. Nikolaja. Relikvijo smo dobili v mestu Bari v južni Italiji,

kjer je tudi grob svetega Nikolaja. Relikvija se imenuje »mana svetega Nikolaja«. To je tekočina, ki nastane v grobu svetnika. Nastajala je že v prvem grobu v cerkvi v zgodovinskem mestu Mira v Mali Aziji, kjer je bil Nikolaj pokopan. V dveh poročilih tistega časa (avtorjev Niceforja in Janeza Arhidiakona) je povedano, da so relikvije plavale v sveti tekočini, ko so jih prebivalci mesta Bari prišli iskat. Skozi stoletja so uporabljali različne izraze, na primer »oleum« ali »unguentum«, rusko »myro«, grško pa »myron«. V resnici je to voda (leta 1925 so jo analizirali v kemijskem laboratoriju Univerze v Bariju) posebne čistosti, katere izvor lahko razlagamo na različne načine. Za nekatere je to pravi čudež in kot takšen je poudarjen v nekaterih bogoslužjih, ki govorijo o tekočini, ki prihaja iz kosti svetnika. Te kosti so namreč popolnoma zaprte skozi celo leto. Vsako leto 9. maja zvečer (na dan prihoda kosti svetnika v Bari) pa grob v prisotnosti velike množice vernikov odprejo. Za druge je tekočina naravni pojav, podoben kondenzaciji pare.

Življenjepis svetega Nikolaja je precej nejasen, saj imamo samo en spis iz prve polovice četrtega stoletja, in sicer »Praxis de stratelatis«, kjer je dokumentirana prisotnost škofa Nikolaja na koncilu v Niceji leta 325 po Kristusu. Drugi dogodki so napisani v biografiji svetnika, ki ga je sestavil Mihael Arhimandrit, ki je živel v osmem stoletju. Avtor, poznan samo po tem delu, se jasno sklicuje na različne tradicije mesta Mira v Mali Aziji, kjer je bil Nikolaj postavljen za škofa. Ker gre za mesto, v katerem je živel in delal škof Nikolaj v času vladanja cesarja Konstantina (306–337), je potrebna previdnost. Ta tradicionalna izročila gotovo govorijo o različnih resničnih zgodovinskih dogodkih, hkrati pa je tudi nekaj zgodb, ki jih je ustvarila ljudska domišljija. Najbolj poznana zgodba o škofu Nikolaju govori o njegovi veliki dobrodelnosti, ki jo je izvajal na skrivaj. Resničnost zgodbe zagotavlja raznolikost starodavnih izročil, ki so prišla do nas.

Zgodba pripoveduje o očetu, ki se je znašel v skrajnem uboštvu. Ker je imel tri hčere, ki jih ni mogel poročiti zaradi revščine, se je odločil, da bodo morale dobiti denar z nemoralnim življenjem vlačuge. Nikolaj je izvedel za to družinsko dramo in se je odločil pomagati na način, ki ga predlaga evangelij, ki govori o miloščini, ki naj bi jo dajali na skrivaj in zanjo ne bi pričakovali hvaležnosti (Mt 6, 3-4). Nikolaj je v skladu z evangelijem zbral potrebno vsoto zlata, ga na skrivaj ponoči vrgel skozi okno v hišo tistega ubogega očeta in hitro odšel. Darovanega zlata je bilo dovolj za poroke hčera, ki so prišle do poštenega življenja. V zgodbi prvega življenjepisca (Michele Arhimandrit, 8. stoletje) so predstavljene vse značilnosti zgodovinskega opisa z izjemo nekaterih podrobnosti, kot so imena očeta in deklet, ki manjkajo. Zgodba ima izjemno verjetnost. Avtor poroča o tradiciji v okolici mesta Mira, v kateri je bila navada darovanja dote revnim dekletom.

Zgodovinski viri nam torej predstavljajo škofa Nikolaja kot svetnika, ki je imel izredno sočutje do trpečih in ubogih. Posmrtni ostanki (relikvije) sv. Nikolaja so ostali v Miri približno 750 let (337–1087), medtem ko se je njegovo čaščenje (predvsem od 9. stoletja) razširilo po vsem svetu. Nato so njegove relikvije prenesli v Bari (južna Italija). Prenos relikvij svetega Nikolaja iz Mire (Mala Azija, sedanja Turčija) v Bari je bil zasnovan in izveden v zelo zanimivem zgodovinskem trenutku. Antiohijo (trgovskega partnerja mesta Bari) so leta 1085 okupirali muslimani. Zato so prebivalci

Barija dobili idejo o ugrabitvi Miklavževih kosti, ki se je izvršila leta 1087, da bi jih rešili pred muslimani. V nedeljo, 9. maja leta 1087, popoldne, so pripluli v pristanišče Bari. Relikvije je prevzel benediktinski opat Elija in jih shranil v svojem samostanu. Nato so začeli graditi cerkev, ki jo je blagoslovil 1. oktobra 1089 papež Urban II. Od leta 1087 pa vse do danes relikvije svetega Nikolaja v mestu Bari pritegujejo množico častilcev iz vsega sveta.

O pomembnosti svetnika pričujejo mnoge cerkve, posvečene našemu zavetniku. V Sloveniji jih imamo 120: 36 župnijskih in 84 podružničnih. Čeprav naša relikvija ni del kosti svetnika, ampak je tekočina, ki nastaja v njegovem grobu, ima velik pomen. Številni verniki in romarji pričujejo o različnih milostih, ki so jih dobili od Boga v stiku z relikvijo (tekočine iz groba svetega Nikolaja). Prepričani smo, da bodo tudi v naši župniji po priprošnji svetega Miklavža mnogi župljani in častilci dobivali od Boga potrebne milosti. Relikvija, ki smo jo dobili, je postavljena v glavnem oltarju nad tabernakljem. Spodbuja nas k molitvi po priprošnji našega zavetnika. »Sveti Nikolaj, prosi za nas!«

Zgodovinske vire o svetem škofu Nikolaju najdemo na spletni strani <https://www.basilicasannicola.it/sez/1/28/traslazione-delle-reliquie> in <https://www.basilicasannicola.it/sez/1/37/la->.

Amicus Dei

Božično voščilo

Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem. Čeprav naš zunanji človek razpada, se naš notranji iz dneva v dan obnavlja. Naša sedanja stiska nas namreč pripravlja čez vso mero veliko večno bogastvo slave, ker ne gledamo na to, kar se vidi, ampak na to, kar se ne vidi. Kar se namreč vidi, je bežno, kar pa se ne vidi, je večno. (2 Kor 4, 16-18)

Božji sin, ki je neviden, je postal viden, da bi nas naučil iz vidnih biti večni. Vsi se bomo morali prikazati pred Kristusovim sodnim stolom, da bo vsak prejel plačilo za to, kar je v zemeljskem življenju delal, dobro ali slabo. Slava Bogu, mir ljudem!

Janez Kompare
župnik

Češčenje nazareške družine

Na božič leta 1994 se je zaključilo mednarodno leto družine, ki se je pričelo na praznik svete Družine leta 1993. Leto družine je razglasila Organizacija združenih narodov, da bi opozorila, v kako hudi krizi je ta osnovna celica človeške družbe – in tudi Cerkve, zato se je v praznovanje Leta družine vključila tudi Cerkev. Družina je nastala po načrtu Boga, ki je človeka ustvaril kot moža in ženo in jima naročil: »Rodita in se množita ter napolnita zemljo.« Božji Sin je kot človek Jezus postal član nazareške družine in s tem poudaril pomen družine za zdravo rast vsakega človeka. Zakonsko zvezo, iz katere naj raste družina, je

povzdignil v zakrament, s katerim je posvetil tudi družinsko življenje. Češčenje nazareške družine je vsebovano že v praznovanju božične skrivnosti: v središču je Kristus, Božji Sin v podobi človeškega otroka, ob njem pa sta Marija kot Božja mati in sv. Jožef kot Jezusov rednik, pred judovsko postavo njegov oče in poglavar svete družine. Prvi nastavki češčenja svete družine so se začeli uveljavljati od 17. stoletja naprej v Italiji, Belgiji in Franciji, od tam pa se je to češčenje preneslo v Kanado. Okoli leta 1850, ko so nastopili miselni tokovi, ki so z odkrito sovražnostjo začeli napadati družino in spodkopavati temelje njenega zdravja, se je češčenje svete Družine močnejše ukoreninilo. Razdiralne sile protikrščanskega duha so bolj in bolj vdirale tudi v krščanske družine in rušile njihovo trdnost in življenjsko moč. Zaskrbljenost za družino je vzbudila v Cerkvi gibanje, ki je privedlo do ustanovitve posebnega praznika, posvečenega sveti nazareški družini. Vpeljal ga je papež Leon XIII. leta 1893 in ga določil na 3. nedeljo po Gospodovem razglasenju, že proti koncu božičnega časa. Leta 1921 je bil prestavljen na 1. nedeljo

po Gospodovem razglasenju in ukazan za vesoljno Cerkev. Po novem koledarju, preurejenem po naročilu drugega vatikanskega koncila in veljavnem od leta 1970, obhajamo praznik svete družine na nedeljo po prazniku Kristusovega rojstva. Če v božični osmini ni nedelje, se praznik svete družine obhaja 30. decembra.

Ko je papež bl. Pavel VI. med svojim romanjem v Palestino 5. januarja 1964 obiskal Nazaret, je med mašo v tamkajšnji baziliki govoril o nazareški družini kot o šoli evangelija, molka, družinskega življenja in dela. »Nazaret je šola, v kateri začnemo razumevati Kristusovo življenje – to je šola evangelija ... O nazareška tišina, pri tebi naj se naučimo zbranosti in duhovnosti, da bomo pripravljeni poslušati navdihe in nauke pravih učiteljev ... Nazaret naj pove, kaj je družina, kaj njena skupnost ljubezni, kaj njena resna in preprosta lepota in njen posvečeni ter nedotakljivi značaj. Naučimo se, kako sladka in nenadomestljiva je vzgoja, ki jo dobimo v družini; naučimo se, kako velika je njena vloga na družbenem področju ... Tu, v Nazaretu, v hiši tesarjevega sina, bi radi razumeli in počastili trdni in odrešilni zakon človeškega dela. Obnovimo naj zavest o vzvišenosti dela. Srčno želimo od tu pozdraviti delavce vsega sveta in jim pokazati njihovega velikega vzornika, njihovega Božjega brata, preroka vseh njihovih pravičnih teženj – Kristusa, našega Gospoda.«

Družina je izvir vsakega bratstva in kot taka temelj in prva pot miru, saj je poklicana, da širi svojo ljubezen v svet okoli sebe. *(Papež Frančišek)*

Naj nam Nazaret da razumeti, kaj je družina, kaj je njeno občestvo ljubezni, njena resnoba in sijoča lepota, njena posvečenost in nedotakljivost; naj se od Nazareta naučimo, kako blagodejna in kako povsem nenadomestljiva je vzgoja v družini. *(Sv. Pavel VI.)*

Družina je prva in nenadomestljiva skupnost, kjer otrok vero doživi in se uči po njej živeti. *(Stanislav Lenič)*

Družina je skupnost s posebno močnimi medosebnimi odnosi: med zakoncema, med starši in otroci, med rodovi. Je skupnost pod posebnim poroštvom. In Bog ne najde boljšega porošstva od tega: 'Spoštuj!' *(Sv. Janez Pavel II.)*

Pripravila Marica

V literarni kotichek smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Večerni blagoslov

Blagoslovi me to noč, naj me nosijo
in varujejo tvoje dobre in nežne roke.
Obvaruj me boleznim in nagle smrti.
Pošlji mi svoje svete angele, da me čuvajo v miru.
In blagoslovi vse, ki to noč žalostni jokajo.
Blagoslovi vse, ki ne morejo spati. Pokaži jim,
da nad njimi bdi tvoja dobrotna roka.

Margery Williams, Baržunasti zajček

Za hišo, kjer so živeli, je bil gozd in v dolgih junijskih večerih je deček po čaju rad zahajal vanj in se igral. S seboj je vzel Baržunastega zajčka in preden se je oddaljil, da bi nabral cvetlice ali se igral razbojnik med drevesi, je Zajčku vedno napravil gnezdece v praproti, kjer naj bi mu bilo lepo udobno, saj je bil dobrsrčen deček in je rad poskrbel, da je Zajčku prijetno. Nekega večera, ko je Zajček sam ležal v praproti in gledal mravljice, ki so drobnele v travi med njegovimi baržunastimi

tačkami, je zagledal dve čudni bitji, ki sta se priplazili iz visoke praproti ob njem.

Bila sta zajčka kot on, a zelo kosmata in čisto nova. Zelo skrbno so ju izdelali, kajti njunih šivov sploh ni bilo videti, in nenavadno sta spreminjala obliko, ko sta se premikala; Zdaj sta bila dolga in vitka in takoj nato debela in okrogla, namesto da bi bila ves čas enaka kot on. Njune tačke so mehko gazile po tleh in priplazila sta se čisto blizu ter zatržala z gobčkoma, medtem ko si ju je Zajček napeto ogledoval, da bi videl, na kateri strani štrli ven kolesje za navijanje, saj je vedel, da imajo igrače, ki poskakujejo, v sebi nekaj, kar jih navije. Vendar ni zagledal ničesar. Očitno sta bila zajčka povsem nove vrste.

Strmela sta vanj in mali Zajček je strmel vanju. In njuna gobčka sta ves čas tržala. »Zakaj ne vstaneš in se ne igraš z nama?« je vprašal eden od njiju.

»Ni mi do tega,« je rekel Zajček, saj ni hotel pojasnjevati, da nima mehanizma za navijanje.

»Ho!« je vzkliknil kosmati zajček. »Pa saj je tako lahko!« in visoko je poskočil vstran in pristal na zadnjih nožicah.

»Ne verjamem ti, da znaš!« je rekel.

»Znam!« je rekel mali Zajček. »Znam skočiti višje kot karkoli!« Mislil je na tisto, ko ga je deček metal v zrak, vendar ni hotel povedati.

»Znaš skakati po zadnjih nogah?« je vprašal kosmati zajček.

Vprašanje je bilo grozno, kajti Baržunasti zajček sploh ni imel zadnjih nog! Njegov zadnji del je bil iz enega kosa kot blazinica za bučike. Molče je sedel v praproti in upal, da zajčka ne bosta opazila.

»Ni mi do tega!« je ponovil.

Toda divja zajčka sta imela zelo ostre oči. In eden od njiju je iztegnil vrat in pogledal. »Nima zadnjih nog!« je zaklical. »Zamisli si zajčka brez zadnjih nog!« in planil je v smeh.

»Imam jih!« je zavpil mali Zajček. »Imam zadnje noge! Sedim na njih!«

»Pa jih iztegni in mi jih pokaži!« je rekel divji zajček, se zavrtel in plesal, dokler ga ni obšla omotica.

»Ne maram plesati,« je rekel. »Raje sedim pri miru!« Toda ves čas si je močno želel, da bi zaplesal, kajti spreletaval ga je nenavaden, ščegetljiv

občutek in pomislil je, da bi dal vse na svetu, da bi lahko skakal naokoli, kot sta skakljala divja zajčka.

Čudni zajček je prenehal plesati. Približal se je. Tokrat se je tako tesno približal, da so njegovi dolgi brki oplazili uhelj Baržunastega zajčka, nato pa je nenadoma nagubal nos, povetil uhlje in odskočil.

»Ne diši prav!« je vzkliknil. »Sploh ni zajček! Ni resničen!«

»Pa sem resničen!« je rekel mali Zajček. »Sem resničen. Deček je rekel, da sem!« In skoraj bi planil v jok. Prav tedaj so se zaslišali koraki in deček je stekel mimo njih. Čudna zajčka sta z belima repoma bliskovito izginila.

»Vrnita se in igrata se z mano!« je zaklical mali Zajček. »Prosim, vrnita se! Vem, da sem resničen!« Toda odgovora ni bilo, samo mravljice so drobnele sem in tja in praprot je lahno valovala, kjer sta tujca odhitela. Baržunasti zajček je ostal čisto sam.

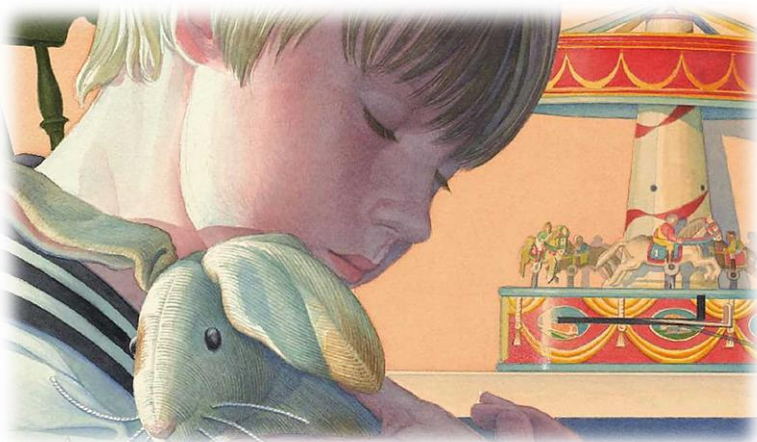
»Joj, joj!« je pomislil. »Zakaj sta stekla proč? Zakaj nista mogla ostati in se pogovarjati z mano?«

Dolgo je ležal povsem negiben, gledal je v praprot in upal, da se bosta vrnila. Vendar se nista in kmalu je sonce zdrsnilo niže in priprhutale so majhne bele vešče in prišel je deček ter ga odnesel domov.

Minevali so tedni in mali Zajček je postal zelo star in oguljen, a deček ga je imel enako rad. Tako zelo ga je imel rad, da je odljubil njegove brčice, da je rožnata obroba na njegovih uhljih posivela in so rjave lise na njegovem kožuščku obledele. Začel je tudi izgubljati obliko in razen za dečka je bil komaj še podoben zajčku. Zanj je bil vedno lep in to je bilo

vse, kar je bilo Zajčku mar. Ni ga brigalo, kako ga vidijo drugi ljudje, kajti čarovnija otroške sobe ga je naredila resničnega, in ko si resničen, oguljenost sploh ni pomembna.

Se nadaljuje

Ljubezen v krošnji

V belo odejo odet je svet,
ob sončnem sijaju si stopila na led.
V odsevu kristalov postala si moj cvet,
a ob mraku za tabo je ostala le bela sled.

Kot ptica pozimi
ljubezen je čakala pomlad,
da ob tvoji toplini
povem ti, da imam te rad.
Že jablana je cvetela
in tvoja roka je po moji drsela.
Zdaj ustnice tvoje
postale so moje.
Kar v sanjah se je pričelo,
je zdaj oživel.
Za konec pa le še na glas priznam,
rad te imam.

Katjuša Marolt, 9. razred
OŠ Rovte

Zajček in konjiček

V lepi deželi kranjski sta živela v skupnem bivališču zajček in konjiček. Spomladi, poleti in jeseni ter seveda v zimskem času. V času, ko je zunaj snežilo, ko je veter pel svojo neusmiljeno pesem, ko je mraz po oknih risal ledene rože, sta si živalci bili še bližje iz več razlogov. Prvič, ker je bil hlev majhen, drugič, ker sta seno, ki je bilo naloženo v jasli, skupaj mulila, in tretjič, zaradi mraza. Ko je kmet naložil seno v jasli, ga je dal vedno tako, da je viselo čez jasli. Zgoraj v jaslih je mulil konjiček, spodaj pod jaslimi pa zajček.

Tako sta v sožitju ter v veselje kmetove družine živela mnoga leta. (Gotovo sta bila tudi za kašno korist, ampak to je druga zgodba.) Spomladi sta se pasla na pašniku. Poiskala sta mlado in zeleno sočno travo, se podila naokoli skupaj z drugimi domačimi živalmi. Po travniku

so letali pisani metulji in se občasno usedli na dehtečo spomladansko cvetlico ter s svojo navzočnostjo dajali popolnost temu letnemu času. Iгри in veselju so se pridružili vaški otroci in pravljjično vzdušje je bilo popolno. Poleti sta živali iskali senco pod krošnjami velikih dreves z gostimi vejami in listi, da sta si hladili z dlako poraščeni telesi, saj jima je bilo v kožuškah zelo vroče. V bistrem, žuborečem potoku sta si gasila žejo, občasno se jima je pridružila srnica, ki se je prišla odžejat, ali gozdni zajček, ki je zastrigel z uhlji, ko je videl to prijateljevanje. Jeseni sta spet veselo skakala po vseh pokošenih travnikih in njivah, saj so bili vsi poljski pridelki pospravljeni in so bile njive na razpolago za dirjanje. Tako so se izmenično menjavali letni časi, vsak v svojem čaru in lepoti, in se sklepali v krog.

Tisto poletje je bila močna suša. Trava je bila nizka in njena stebela tanka, v potoku je bilo malo vode, komaj je tekla po kamenčkih, ki so molili iz nje kot kupule. Sena za zimo je bilo zelo malo. Prišla je zima. Sneg je s svojo belino ovenčal griče, drevesa pa prisilil v predklon. Zajček in konjiček sta v svojem hlevu jedla seno, se stisnila drug k drugemu, ko sta se ulegla v slamo in se skupaj grela.

Kmet je dajal v jasli malo sena, obroki so bili skopi. Zajček ni mogel doseči sena, če ni skočil v jasli. V jasliah pa je motil konjička pri njegovem prehranjevanju. »Umakni se mi izpred nosa,« je rekel konjiček zajčku. »Če sem pod jaslimi, ne dosežem sena,« je pojasnil zajček. »Glej, kar je v jasliah, je moje,« se je za svoj položaj postavil konjiček. »Tvoje je, kar visi iz jasliah.« »Ne bo držalo, kmet vedno nakrmi oba,« je modroval zajček. Med tem ko sta se prepirala, sta oba mulila seno, kolikor hitro sta lahko, da bi si napolnila vamp in potešila lakoto. Jasli so bile kmalu prazne, onadva pa nista bila sita. Prišla je noč. Konjiček se je ulegel na slamo, ki jo je imel na tleh za stelo. Zajček je skakal okoli, malo

zaradi lakote, malo pa, ker se mu je konjiček zameril in je to želel svojemu prijatelju pokazati. »Pridi, stisni se k meni,« je povabil konjiček zajčka. »Ne, ne bom, tak prijatelj si, da me nisi pustil jesti sena,« se je jezil. »Daj, ne zganjaj cirkusa in ne dramatiziraj, tak si kot razvajan otrok,« je skozi zobe rezgetal konjiček. »Ti si pa kot hudobna mačeha,« je zacvilil zajček. Skočil je pod jasli, se stisnil v kot in tako sta preživela noč. Zdanilo se je. Konjiček je vstal, se pretegnil, z gobčkom povohal prazne jasli in uprl pogled v hlevska vrata v upanju, da jih bo kmet kmalu odprl in prinesel krmo. Užaljeni zajček se ni želel prikazati, zato je ostal v svojem skrivališču. Kmalu za tem so zaškripala vrata, vstopil je kmet s senom na vilah. Vrgel ga je v jasli in se odmaknil, da je konjiček začel jesti. Zaskrbljeno je rekel: »Ja, sena je letos res malo, bo treba nekaj ukreniti.« Zajčka je lakota pregnala na plan. Priskakljal je izpod jasli in se pridružil konjičku v muljenju sena. »Slišiš,« je zarezgetal konjiček, »rekel je, da bo ukrepal.« »Ne, rekel je, da bo treba nekaj ukreniti, to pomeni, da bo mogoče ukrepal, je momljal zajček s polnimi usti.« »Zopet dramatiziraš,« je rezgetal konjiček. »Ti pa začenjaš,« se je branil zajček. Kmet ju je opazoval, kako sta hitro jedla – kot bi imela v gobčkih mlinčke – ter nadaljeval svoj monolog. »Živali čutijo, da je zunaj zima in krme malo, nagonsko v boju za preživetje hitreje jejo in imajo večji apetit.« »Slišiš,« je zacvilil zajček, »on se zaveda, da je nama jasno, v kakšnem položaju sva.« Oba, konjiček in zajček, sta uprla pogled v kmeta. V hlev je vstopila kmetova najmlajša hči. V roki je prinesla skorjice suhega kruha. Usedla se je na jasli in ponudila konjičku in zajčku kruh. Suha skorjica je zahrustala med njunimi zobmi. »Oči, ali bosta morala od hiše, ker ni sena?« je s svojim milim glasom vprašala deklica. Oče ni odgovoril, ampak je iz žepa potegnil mobilni telefon in poklical svojega prijatelja kmeta, ki ima velike njive in posuši veliko sena. »Pozdravljen, Franc, kako si? Ali bi imel kaj sena za prodat, nujno bi potreboval nekaj bal!« Odgovora z druge strani ni bilo slišati, se je pa brez težav lahko sklevalo, da se stvari izboljšujejo. »Hvala, takoj mi pripelji!« je še dodal. Kmalu za tem je na dvorišču zabrenčal traktor, naložen s senom. No, to pa bo zadoščalo do prve spomladanske trave.

Zagorka

SPOMINSKE DROBTINICE

Leto je naokoli in spet smo v pričakovanju prihoda sv. Miklavža. V tem času nam spomini odhitijo v naša otroška leta ...

Kot osnovnošolka sem nestrpno čakala приход sv. Miklavža, ki mi je vsako leto kaj prinesel. Ampak vedno sem bila že prej zelo radovedna. Spomnim se, da ponoči kar nisem mogla spati od prevelike radovednosti. Vstala sem in šla po hodniku mimo kuhinje naprej do konca. Ko pa sem se vrnila, sem samo malo odprla vrata v kuhinjo in od daleč videla darila na mizi.

To je bilo zame dovolj, potihoma sem odšla v sobo in nato sem lahko takoj zaspala.

Sonja Menart

Miklavž v mojem otroštvu

Oh, Miklavž v mojem otroštvu, to je pa že tako daleč.

V družinah je bilo včasih veliko otrok, veliko lačnih ust in veliko malih, skromnih želja. V adventnem času smo bili v velikem pričakovanju Miklavža. Otroci smo najprej pisali Miklavžu pisma, katera smo postavili na okensko polico. Želja je bilo veliko, pričakovanj pa še več! Na Miklavžev večer se je družina zbrala v kmečki sobi ob topli krušni peči ter zbrano molila, da bi Miklavž slišal naše molitve. Otroci smo po molitvi hitro šli spat, saj smo vedeli, da bo to noč Miklavž obiskal našo hišo. Zjutraj, ko je bila še tema, smo bili vsi otroci hitro pokonci ter tekli pogledat, kaj nam je prinesel. Ob krušni peči je imel vsak svoj pehar, v katerem so bila darila. Veselje v naših očeh je bilo veliko, saj smo dobili suhe hruške, orehe, krljce, rožiče, jabolka in pečenega parklja. Med seboj smo vse pregledali, kaj je kdo dobil, saj tisti, ki je bolj priden, dobi več. Časi so bili skromni in nepozabni.

J. Gregorič, M. Rupnik, T. Pivk, J. Cigale, M. Gostiša

Iskrice vžigajo pesem in srca

Naša torkova pogovorna skupina v Domu Marije je pevsko aktivna. Poleg pesmi *So ptičice zbrane*, ki smo jo izbrali za svojo himno in jo zapojemo na začetku srečanja, vsakokrat zapojemo še tri, štiri narodne s celotnim besedilom, ki se ga spomnimo. Pesmi umeščamo, kakor nanese pogovor: včasih izbor predlagajo stanovalci, drugič pokukamo v pesmarico. Ko se oglasi lepo dvoglasje, se večini pevcev zaiskrijo oči. Meni tudi. Novi stanovalci se kar hitro vključijo v skupino in zapojejo z drugimi, saj zgledi vlečejo. Lepo je opazovati ljudi s tolikimi življenjskimi izkušnjami, se z njimi pogovarjati in jih povezovati s pesmijo.

Zgodilo se je že, da smo srečanje zaključili, se poslovili in se začeli razhajati, po dva in dva pod roko ali s hoduljicami, pa sta se dve na hodniku še enkrat poslovili od voditeljice z »Adijo«, ta pa je odpela: »Adijo, pa zdrava ostani ...«, pa sta poprijeli in so vse tri zapele tudi še druge kitice, petju pa so se pridružili še stanovalci, ki so bili v

bližini. Tako, spontano in nasmevano. Kako malo je treba, iskrica, da zagori plamenček in nato plamen, ki razsvetljuje, greje in osrečuje. Bodimo v tem adventu sami take iskrice in delimo svojo svetlobo in prijaznost z vsemi, s katerimi živimo, se srečujemo in se veselimo prihajajoče nebeške svetlobe, ki bo posijala v jaslice.

Zinka

Voščila stanovalcev za novo leto 2023

Voščim vam za novo leto zdravja, veselja pa razumevanja v Domu. /

Z. Oblak

Zdravje, radost in veselje naj novo leto vam pripelje. Sreča naj v miru vas objame, vse težave vam odvzame, sonce naj vam čez leto sije, senca vsaka naj se skrije.

A. Kovač

Radostno pojdemo novem letu naproti, da bi se vam in vašim uresničile mnoge želje.

K. Medvešček

Vsem želim najboljše zdravje.

A. Zakotnik

Voščim vam zdravja, pa da bi se razumeli, da bi bili veseli in zadovoljni.

M. Petrovčič

Sreče in blagoslova v novem letu, da bi se vam izpolnile vse želje, kar jih imate.

M. V. Brus

Predvsem zdravja pa kar si vsak sam želi zraven.

A. Grom

Zdravja in dobre volje, iskren nasmeh na obrazu.

M. Žerjal

Voščim vam predvsem zdravja, potem pa sreče in Uspeha pri delu.

T. Stanko

Najpomembnejše je zdravje, drugo pride kar samo od sebe.

F. Slovša

Vse dobro, zadovoljstvo pa miru med nami, vsemi zaposlenimi in stanovalci.

F. Malnar

Voščim vam vsem predvsem zdravja, več upoštevanja delavcev v našem Domu, več zaupanja v Boga in sprejeti tisto, kar nam je dano.

A. Strgar

Želim predvsem zdravja in miru; če bo zdravje, bodo »ta mladi« lahko delali in normalno živeli.

Marija Rupnik

Blagoslovljen božič in srečno novo leto 2023. Naj bo leto zdravo, veselo polno lepih trenutkov.

M. Glad

Želim vsem, da bi bili mirni in skromni in da bi se med seboj veliko družili ter se posvečali drug drugemu. Bodite zdravi in veseli.

Mimi in Danilo Mihelčič

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

*Ludovik Habe
Amalija Jesenko*

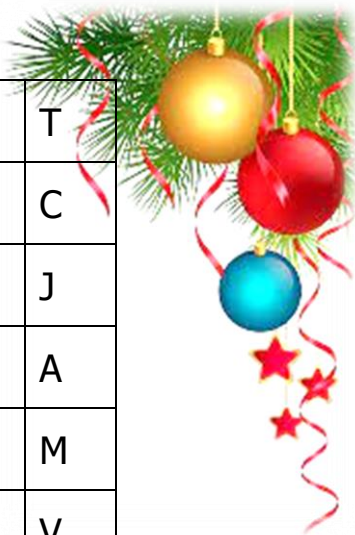
Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Najdite navedene besede:

POLŽ
NOJ
RIS
SLON
MAJ
ŠAL
TRAK

P	O	L	Ž	S	T
A	R	O	Č	L	C
L	K	D	N	O	J
L	A	Š	K	N	A
K	R	I	S	U	M
S	T	Ž	E	Z	V

SMEJALNICA

Mati se jezi na sina: »Če se boš še naprej tako nespodobno obnašal, te bom poslala v prevzgojni dom, kjer te bodo naučili lepega obnašanja!«
Sin: »Kaj se lepega obnašanja ne morem naučiti doma?«

Janezek priteče k očetu rekoč: »Očka, sedaj lahko izvlečeš prst iz vodovodne cevi!« Oče: »Ali je končno prišel vodovodar?« Sin: »Ne, hiša gori!«

Učiteljica zgodovine vpraša Aleša: »Kaj se je dogajalo po Titovi smrti?« Aleš: »Po Titovi smrti je bil pogreb!«

Pri zdravniku: »Vir vaših bolezní so prebavne motnje!« Priporočam vam, da vsako jutro popijete kozarec tople vode.« Pacient: »Saj to delam že veliko let. Moja žena sicer temu pravi kava.«

D.K.